

Кратка повестъ

I.

Раждането на малката въ домътъ на кърпача не донесе радостъ никому, освенъ на дветѣ братчета. Тѣ плѣскаха ржце и я гледаха като играчка, която дѣдо Коледа, макаръ и късно, но все пакъ имъ бѣ изпратилъ. Майката, живъ скелетъ, изтощена отъ раждането, непрестанно се вайкаше за дето нѣма млѣко да нахрани новороденото. А то, гладно, плачеше цѣлъ день и цѣла нощъ до изнемощяване.

Вечеръ, когато мжжътъ се прибираше отъ бордея съ надписъ — лепимъ галоши — разговорътъ, съ малки промѣни, винаги се повтаряше :

— Казвамъ ти, Мито, ще умре, та грѣхъ ще ти е на душата. Цѣлъ день не млѣкна . . . гладно. Вземи го и занеси въ високата кжща при училището. Тѣ сж богати . . . Минка, комшийката, казва — по две кила млѣко всѣки день взиматъ. Може па и да го взематъ за свое... Човѣщина е..

Но тъй като мжжътъ мрачно мълчеше, тя подемаше :

— Ще умре, казвамъ ти, грѣхъ ще ти е на душата. Можемъ ли ние, при тия две, та още едно? Азъ не за себе си. Отглеждамъ го както тия, ами като нѣмамъ млѣко? Ей ги, цѣлъ день сж ми пищѣли на главата — мамо хлѣбъ, мамо хлѣбъ.. Да пукна! Господъ да ме притрепи, да не чувамъ баремъ. Хлѣбъ! Де го хлѣба? Азъ изядохъ половината заранъ, беки дойде млѣко... Не ще . . . Нѣма! А то, прегракна отъ плачъ. Сили не му останаха,